

τὴν ὁποίαν ἀνεπαύτηκεν. Ἦτον εἰς τοὺς χρόνους τοῦ μακαρίου Λεοντίου (τοῦ Εὐστρατίου) καὶ παρέδω“ (α).

σελ. 405, Δημήτριος Φαληρεὺς· ἐν ἔτει 1777 ἐξῆ ἐν Κωνσταντινουπόλει· ἐκεῖ ἐγνώρισεν αὐτὸν ὁ Σουῖδός Biörnsthäl, ὃς λέγει ὅτι ὁ Φαληρεὺς ἦν εἰδήμων τῆς ἀραβικῆς καὶ τῆς τουρκικῆς γλώσσης, ὅτι ὠμίλει τὴν λατινικὴν, ὅτι ἦν εἰδημονέστατος τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, καὶ ὅτι ἐγένετο διδάκτωρ ἐν Παταβίῳ (α).

σελ. 406. Νικηφόρου τοῦ Πασχαλέως ἀπόκειται χειρόγραφον ἐν τῇ Βοδλεϊανῇ βιβλιοθήκῃ ὑπ’ ἀριθ. 117 τὸ ἐξῆς σύγγραμμα. „Σύνταγμα, ἕγγον μάζοξης ἀπὸ τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων καὶ ἀπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων τῶν ἁγίων Πατέρων διὰ ταῖς τεσσαρακοσταῖς καὶ νηστείας τοῦ χρόνου ὅλου· ἀπὸ ἐμένα τὸν ἐλάχιστον ἐν ἱερομονάχοις Νικηφόρον Πασχαλέα διὰ ὠφέλειαν πολλῶν καὶ ἀναγκαιοτάτην πρὸς ἐκείνους ὅπου ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀποκρίνωνται ἐναντίον εἰς κάποιους λαιμάργους, ὅπου προφασίζονται λέγοντες, ποῦ εἶναι γραμμένον νὰ νηστεύωμεν καὶ ποῖοι κανόνες τὸ ὀρίζουσι; διὰ τὴν ἁγίαν μεγάλην τεσσαρακοστήν“.

σελ. 410. Τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ συγγράμματος τοῦ Σταυρινοῦ βλέπε ἐν τῷ ἀριθμῷ 71 τοῦ δευτέρου μέρους τῆς Νεοελ. Φιλολ. Α. Π. Βρετοῦ. Τὸ δι’ ὁμοιοκαταλήκτων στίχων συντεθὲν πόνημα τοῦτο μετετυπώθη παρὰ Νικ. Γλυκεῖ τῷ 1785. Τελευτᾷ δὲ οὕτω.

„Ἐτελειώθηκεν ἐδῶ τ’ Αὐγούστου τῇ εἰκάδι,
μὲ θέλημα τοῦ Μπασιτᾶ στῆς Τόρτας τὸ λειβάδι.
χίλιοι ἐξακόσιοι καὶ πρῶτον εἶναι ἔτος
ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως καθὼς τρέχει καὶ φέτος.

(α) Ῥοδινού Περὶ ἡρώων καὶ στρατηγῶν σελ. 148.

(β) Biörnsthäl Briefe auf seinen ausländischen Reisen τόμ. 6 σελ. 94. Leipzig 1783.

